

Jezus wandelt op de zee

Thema: De rondwandeling
Markus 6: 45-56

VOORAF

Als de Heere Jezus met Zijn discipelen de stilte van de eenzaamheid zoekt in een woeste plaats, komen velen mensen achter Hem aan. Urenlang blijven zij luisteren naar alles wat Hij hen leert. Als Christus hen heeft gevoed met het geestelijke voedsel is het laat geworden. Hij wil hen niet met een lege maag naar huis laten gaan. Hij geeft vijfduizend mensen (waarschijnlijk zijn de vrouwen en de kinderen daar niet eens bij meegeteld) te eten met vijf broden en twee vissen. Er is zo'n overvloed dat er twaalf volle korven over blijven (zie Mark. 6: 30-44). Dit Goddelijke wonder maakt zoveel indruk op de mensen dat zij Hem met geweld koning willen maken. Maar Gods tijd is nu nog niet gekomen (zie Joh. 6: 14-15).

UITLEG VAN DE TEKST

De Heere Jezus geeft Zijn discipelen meteen na deze onvergetelijke maaltijd de opdracht om weg te varen in het schip. Er staat zelfs dat Hij hen dwingt. Misschien kunnen zij maar moeilijk weg komen nu de mensen zo enthousiast over hun Meester zijn en Hem als koning willen kronen. Christus maakt resoluut een einde aan hun dromerij. De discipelen moeten alvast voor Hem uit naar Betsaïda varen (bij een inham aan de noordzijde van het Meer van Galilea). Ondertussen zal Hij afscheid nemen van de mensen en hen naar huis sturen. Daarna zondert Hij Zich af op een berg om alleen te zijn met Zijn Vader (vers 1 en 2; vergelijk Joh. 6: 15).

Het is inmiddels erg laat geworden (vers 47; vergelijk vers 35). De discipelen varen in het donker. Daar hebben zij het niet gemakkelijk. Er steekt een

storm op. De zee wordt almaar woester en wilder. De mannen zwoegen zich in het zweet om het schip vooruit te krijgen, maar zij kunnen niet tegen deze stormwind op. Zullen zij ooit nog behouden aan land komen? Het noodweer begint ook te stormen binnen in hun hart. Heeft de Heere Jezus hen in de steek gelaten? Waarom heeft Hij hen het water op gestuurd? Wist Hij niet dat dit noodweer los zou breken? De vorige keer dat het zo stormde, was Hij Zelf nog aan boord. Toen konden zij Hem nog wakker maken. Toen konden ze Hem te hulp roepen (zie Mark. 4: 35-41). Maar waar is Hij nu?

De discipelen zien de Heere Jezus niet. Maar Hij ziet hen wel. Nadrukkelijk staat er in vers 48 dat Hij hen ziet zwoegen. Hij is wel alleen met Zijn Vader in het gebed, maar Hij heeft Zijn discipelen niet in de steek gelaten. Hij houdt hen in het oog. Hij is met ontferming over hen bewogen. Dat zal Hij hun ook tonen, op Zijn tijd en op Zijn wijze. Zijn tijd komt overigens pas in de vierde nachtwake, dat wil zeggen tussen drie en zes uur in de nacht. En de wijze waarop Hij komt blijkt heel anders dan verwacht. Hij komt lopend over het water naar hen toe (vers 48). Overigens: er staat in vers 48 dat Hij hun wil voorbijgaan. Dat betekent niet dat Hij hen wil inhalen om alleen verder te gaan; het woord betekent hier: iemand achterop komen en dat hier met de bedoeling om bij de discipelen aan boord te gaan. Als de discipelen Hem in het oog krijgen, herkennen zij Hem niet. In Zijn wandelende verschijning over de woeste golven zien zij een spook. In doodsangst schreeuwen zij het uit (vers 49). Er staat in vers 50 dat zij ontroerd worden. Het woord dat hier in het Grieks staat, betekent niet dat zij blij ontroerd zijn omdat zij hun Meester herkennen,

maar dat zij helemaal van slag zijn, juist omdat zij Hem niet herkennen.

De Heere Jezus laat hen niet in hun angst. Meteen spreekt Hij hen aan. Die stem herkennen zij uit duizenden: 'Zijt welgemoed, Ik ben het, vreest niet' (vers 50). Hij klimt in de boot. Dan gaat de stormwind liggen. De discipelen zijn stomverbaasd (vers 51). Wat kennen zij hun Meester nog slecht! Blijkbaar is ook hun hart nog zo hard (vers 52). Besefden zij nog niet wie Hij is? Als ze hadden begrepen wat Hij deed tijdens de wonderbare spijziging, zouden zij niet zo verbaasd hoeven te zijn dat Hij over het water kan lopen en dat Hij gezag heeft over de stormwind. Markus zegt hier dat de discipelen met een hard hart bij de spijziging waren. Waren ze boos geweest? Omdat Hij de schare niet wegstuurde, maar hen voedde? Dat soort emoties kan je verblinden. Dan zie de grootheid van een daad niet. Het maakt dat ze nu bang zijn, zegt Markus. Dat hoeft niet. Hij is immers Gods Zoon, de beloofde Messias!

Onder Christus' hoede komt het schip veilig aan land. Dat is in het land Gennesareth, aan de westzijde van het Meer van Galilea (vers 53). Daar blijft hun komst niet onopgemerkt. Meteen herkennen de mensen de Heere Jezus (vers 54). Daar begint de Heere Jezus met Zijn discipelen aan een rondreis door dat gebied. Van alle kanten komen de mensen naar Hem toe. Soms zelfs met bedden waarop zij hun zieken meebrengen om door Hem genezen te worden (vers 55). Overal waar Hij komt, in de dorpjes ('vlekken'), steden of dorpen vragen zij Hem om hun zieken beter te maken. Iedereen die Hem aanraakt, wordt gezond (vers 56).

TER OVERWEGING

De discipelen gaan niet op eigen initiatief met hun schip het meer op. Christus dwingt hen. Als je de Heere gehoorzaamt, kan je toch niets gebeuren? Ondertussen komen de discipelen wel in noodweer terecht, terwijl zij de Heere Jezus nergens

zien. Soms brengt de Heere ons in de nood. Dan beproeft Hij het geloof. Hij belooft Zijn kinderen wel een behouden aankomst, maar geen kalme reis.

Als de discipelen denken dat hun Meester hen niet ziet, heeft Hij hen wel in het oog. Als Hij alleen op de berg bidt, draagt Hij hen in Zijn hart. Hij bewijst Zich hier als de hemelse Hogepriester Die bidt voor de Zijnen. Wijs de kinderen op Hem. Ook als je Hem niet ziet, Hij ziet je wel als je bidt, als je worstelt. Zie Psalm 138: 3 'Hij slaat toch, schoon oneindig hoog, op hen het oog die need'rig knielen. Maar ziet van ver met gramschap aan de ijd'le waan der trotse zielen.'

Hardheid van het hart maakt dat je dingen niet ziet, niet hoort, niet tot je neemt. Dat kan ook in de kerk, ook op zondagsschool. Dan sta je verbaasd als je leest dat de discipelen blijkbaar nog steeds niet beseffen wie hun Meester is. Zij hebben overdag het wonder van de broden en de vissen gezien. Maar als zij even later in de storm terecht komen, lijken zij alles te zijn vergeten. Die hardheid van hart is ons niet vreemd. Van nature is ons hart hard (ongelovig, onbekeerd) als een steen. Maar ook als je de Heere Jezus lief hebt gekregen, is de hardheid van je hart een levenslange vijand.

Kinderen kunnen om allerlei redenen bang zijn. Bijvoorbeeld als zij denken dat vader en moeder weg zijn, of als zij wakker worden na een nare droom. Maar als zij de stem van vader of moeder horen, gaat de angst weer weg. Zo is het ook bij de discipelen. Wat zijn zij bang als zij denken dat een spook het schip nadert. Maar als zij de stem van de Heere Jezus horen, verdwijnt hun angst als sneeuw voor de zon: 'Mijn schapen horen Mijn stem, en Ik ken dezelve, en zij volgen Mij' (Joh. 10: 27).

GELOOFSLEER

Heidelbergse Catechismus, zondag 12, waarin het gaat om Christus en hoe Hij de Zijnen ziet, regeert en onderhoudt.